

CEREMONIAŁ
ŻYWEGO RÓŻAŃCA

opracowany przez O. Stanisława Marię Kałdon OP
na podstawie Ceremoniału Żywego Różańca zatwierdzonego przez
Stefana Kardynała Wyszyńskiego Prymasa Polski dnia 7 września 1977 r.

CEREMONIA PRZYJĘCIA DO ŻYWEGO RÓŻAŃCA

Dokonuje go zwykle ksiądz dyrektor Żywego Różańca (ksiądz proboszcz). Może to uczynić np.: z okazji pierwszej Komunii świętej, z okazji świąt Matki Bożej i w pierwszą i ostatnią niedzielę października. Doskonałą okazją, żeby urządzić przyjęcie do Żywego Różańca są misje parafialne lub rekolekcje i wtedy przyjęcia dokonuje prowadzący misjonarz. W tym wypadku dyrektor Żywego Różańca winien być obecny na tej uroczystości.

Przyjęcia do Żywego Różańca dokonuje się w kościele, przed udekorowanym ołtarzem Matki Bożej. Dla podkreślenia jedności rodziny różańcowej w uroczystym przyjęciu do Żywego Różańca powinni brać udział także członkowie wszystkich „Róż” istniejących już w parafii. Przy uzupełnieniu „Róż” przyjęcie do Żywego Różańca odbywa się bez uroczystych ceremonii, a polega ono na wpisaniu imienia i nazwiska nowego członka do Księgi Żywego Różańca, w miejsce osoby, która z jakiegokolwiek powodu to miejsce opuściła. W księdze Żywego Różańca winni złożyć swoje podpisy i umieścić datę, zarówno przyjmujący misjonarz (o ile przyjęcie odbywa się podczas misji czy rekolekcji), jak i ks. dyrektor.

Ceremonia uroczystego przyjęcia do Żywego Różańca jest zawsze poprzedzona Mszą świętą. O ile pozwalają na to przepisy liturgiczne, należy wziąć formularz Mszy św. wotywniej o NMP Królowej Różańca Świętego. Jeżeli wypada święto maryjne to według formularza ze święta. Celebransiem, zarówno Mszy świętej, jak i następującej po niej ceremonii uroczystego przyjęcia do Żywego Różańca, jest misjonarz. Dyrektor Żywego Różańca winien zajmować miejsce przy ołtarzu lub koncelebrować. We Mszy św. powinni wziąć udział wszyscy członkowie „Róż”, które już w parafii istnieją. Nową „Różę” – jako świadkowie – przyjmują oni do swojej rodziny Żywego Różańca. Misjonarz powinien zapowiedzieć intencję Mszy świętej: za wszystkich należących do Żywego Różańca i za tych, którzy tę praktykę zamierzają rozpocząć.

Na końcu Mszy św. po obrzędzie rozestania wiernych ks. dyrektor ubrany w komżę, stulą i białą kape, przy śpiewie pieśni: „Zawitaj, Królowo Różańca świętego” podchodzi wraz z wiernymi do ołtarza Matki Bożej, by dokonać ceremonii przyjęcia do Żywego Różańca.

Jeśli obraz Matki Bożej znajduje się w głównym ołtarzu, wówczas cała ceremonia przyjęcia odbywa się przed nim.

*Po skończeniu śpiewu pieśni Celebrans intonuje hymn do Ducha Świętego:
„O, Stworzycielu Duchu, przyjdź”...*

Kandydaci nowej „Róży” trzymają w ręku różaniec, kapłan zaś dokonuje poświęcenia różańców według formuły:

K. Wspomożenie nasze w imieniu Pana.

W. Który stworzył niebo i ziemię.

Panie Jezu Chryste, Synu Maryi, pobłogosław + te różańce, ustanowione ku chwale Najświętszej Rodzicielki Twojej, i spraw, aby każdy, kto będzie je odmawiał z uwagą i nabożnie rozważał tajemnice życia Twojego, był wolny od wszelkiego zła i niebezpieczeństwa. Niech obfituje w dary Twojej łaski i niech zasłuży na to, aby w chwili śmierci sama Najświętsza Dziewica Maryja przedstawiła Ci go z pełnym naręczem dobrych uczynków. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

lub

K. Wspomożenie nasze w imieniu Pana.

W. Który stworzył niebo i ziemię.

Na cześć i chwałę Bogarodzicy, Dziewicy Maryi, na pamiątkę tajemnic życia, śmierci i zmartwychwstania Pana naszego Jezusa Chrystusa błogosławię i poświęcam te święte różańce. W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Amen.

Celebrans kropi różańce wodą święconą, i każdy ze czcią całuje krzyżyk różańca.

Kapłan prosi zebranych, aby poświęcone różańce podnieśli do góry i powtarzali za nim Akt ofiarowania się Matce Bożej:

Ciebie, Najświętsza Panno Maryjo, Królowo Różańca Świętego, biorę sobie dzisiaj za szczególną Patronkę i Opiekunkę. Proszę Cię pokornie, abys we wszystkich potrzebach moich – w radości i cierpieniu, w pracy i odpoczynku, w życiu i przy śmierci – wspierała mnie swoją pomocą. Amen.

Następnie ksiądz dyrektor z podanej sobie Księgi Żywego Różańca odczytuje imiona i nazwiska członków nowej Róży, podając przy tym obranego Patrona i dzień jego święta. W kilku słowach nakreśli także główne rysy jego życia, zachęci do naśladowania, następnie rozdaje potasowane przez siebie tajemnice różańcowe.

Ceremonię przyjęcia do Żywego Różańca kapłan kończy słowami:

Zostaliście przyjęci do Żywego Różańca i do udziału w odpustach różańcowych. Módlcie się wytrwale i żyjcie w miłości, a Bóg pokoju i łaski niech będzie z wami. Ja was błogosławię w imię Ojca, i Syna i Ducha Świętego. Amen.

Po zakończeniu ceremonii przyjęcia do Żywego Różańca celebrans uklęka i razem z zebranymi odmawia jedną tajemnicę różańca, zależnie od przypadającego święta lub okresu roku kościelnego, następnie antyfonę: „Pod Twoją obronę”; na koniec można zaśpiewać pieśń: „Różańcowa Pani nieba, ziemi...”.

W każdej parafii należy prowadzić księgę Żywego Różańca, do której wpisuje się imię i nazwisko osób przyjętych. Wpisania do Księgi dokonuje się w zakrystii lub w innym odpowiednim pomieszczeniu, w zależności od liczby przyjmowanych.

ŻYWE RÓŻE zakłada się wśród dzieci, młodzieży, ojców i matek. Na czele Róży stoi zelator lub zalatorka oraz ich zastępcy. Zelatorów mogą wybierać sami członkowie Żywego Różańca przy współdziałaniu księdza dyrektora. Każda Róża obiera sobie Patrona, od którego bierze swą nazwę, np.:

- „Róża Świętej Bernadetty” (dziewczynki)
- „Róża Świętego Dominika Savio” (chłopcy)
- „Róża Matki Bożej Niepokalanie Poczętej” (młodzież żeńska)
- „Róża Świętego Maksymiliana” (młodzież męska)
- „Róża Matki Bożej Bolesnej” (matki)
- „Róża Świętego Józefa” (ojcowie)

Członkowie Żywego Różańca naśladują gorliwie cnoty Najświętszej Maryi Panny.

Uroczyste obchodzą święta swego Patrona, najlepiej w najbliższą niedzielę.

Zamawiają Mszę świętą i przystępują do sakramentów świętych. Jest to jakby ich uroczystość imieninowa w Żywym Różańcu. Pierwsza Komunia święta stwarza doskonałą okazję przyjęcia wszystkich dzieci do Żywego Różańca, aby związać ich na całe życie z Chrystusem, którego przyjmują w Komunii świętej. Podobnie doskonałą okazją wpisania do Księgi Różańcowej niosą rekolekcje lub misje parafialne, podczas których od samego początku należy wiernych przygotować i nastawić na uroczyste przyjęcie do Różańca świętego, podkreślając równocześnie, że założenie lub odnowienie Żywego Różańca w parafii jest praktycznym celem tych ćwiczeń religijnych. W podobnym duchu należy wykorzystywać miesiąc październik. W ostatnią niedzielę października można urządzać specjalne nabożeństwo, zakładając nowe Róże i uzupełniając dotychczasowe. Przy uzupełnianiu, przyjęcie do Żywego Różańca odbywa się bez uroczystych ceremonii i polega na samym wpisaniu imienia i nazwiska do Księgi, w miejsce osoby, która umarła lub na stałe wyjechała.

MIESIĘCZNA ZMIANA TAJEMNIC RÓŻAŃCOWYCH

Raz w miesiącu, zwykle w pierwszą niedzielę, członkowie Żywego Różańca dokonują zmiany tajemnic różańcowych. Nie trzeba tłumaczyć, jak ważne to nabożeństwo. Istnieje podwójny system zmiany tajemnic, mianowicie przez losowanie i przez ciągłą kolejność tajemnic. Drugi system jest praktyczniejszy, ponieważ z góry wiadomo, jaką tajemnicę otrzyma się w następnym miesiącu, zachowany jest większy porządek miesięcznej zmiany, każdy zaś z członków winien posiadać tajemnice w formie książeczki, a nie tylko na osobnych kartkach.

Miesięczna zmiana tajemnic może się odbywać w domu (np. u zelatorki), jeśli domy zbyt są oddalone od kościoła. Wówczas wszyscy członkowie Żywego Różańca spotykają się raz w miesiącu w domu, pod kierunkiem zelatora dokonują zmiany tajemnic, pogłębiają więź wzajemnej miłości i zachęcają się do współpracy w działalności apostołskiej oraz do wytrwania w nabożeństwie maryjnym. Podczas takich spotkań można przeczytać odpowiedni urywek Ewangelii lub lektury religijnej i dłużej się pomodlić, śpiewając religijne pieśni. Od czasu do czasu w ich spotkaniach uczestniczy kapłan, przemawia do nich, podaje intencje modlitwne i przypomina o wielkiej roli, jaką oni odgrywają w życiu Kościoła. Maryja także liczy na ich modlitwę.

Zmiana tajemnic różańcowych w kościele odbywa się osobno dla dzieci, młodzieży, ojców i matek. Następuje ona po Mszy świętej lub po wieczornym nabożeństwie. Zawsze przewodniczy jej ksiądz dyrektor, który w kilku słowach zachęca do życia chrześcijańskiego, podaje miesięczną intencję, błogosławi tajemnice przyniesione przez zelatora do ołtarza, wymienia nazwiska zmarłych w ostatnim miesiącu członków Żywego Różańca, odmawia jeden dziesiątek różańca i kończy nabożeństwo pieśnią maryjną.

Program nabożeństwa w kościele

Miesięczną zmianę tajemnic różańcowych rozpoczynamy pieśnią różańcową np.:

- „Zawitaj Królowo Różańca Świętego...”.
- „Królowej Anielskiej śpiewajmy...”.
- „Jak paciorki Różańca...”.
- „Różańcowa Pani Nieba, ziemi...”.

Następnie dyrektor Żywego Różańca (w razie nieobecności przełożony Rady Żywego Różańca, zelator lub zelatorka) **zapowiada i wyraźnie wyjaśnia intencje modlitwne:** ogólną, misyjną i ewentualnie szczegółową. Intencje na każdy miesiąc wydrukowane są: w kalendarzyku Księży Werbistów, w dwumiesięczniku „Papieskie Intencje Misyjne”.

Przemówienie na temat intencji modlitwnych należy sumiennie przygotować, z zapalem wygłosić i nigdy nie zbywać. Zawsze umiejętnie nawiązać do liturgicznych czytań niedzielnych lub do święta Maryjnego. Od tego zależy stan i rozwój Żywego Różańca w parafii.

Po wyjaśnieniu intencji modlitwnych, duszpasterz informuje:

- 1) O zmarłych członkach wspólnoty różańcowej, odmawiając w ich intencji „Ojcze nasz”..., „Zdrowaś Maryjo”... i „Wieczny odpoczynek...”.
- 2) O terminach Mszy „różańcowych” w ostatnim miesiącu, zamówionych przez kółka różańcowe.
- 3) Jeśli w miesiącu przypada określone święto Maryjne informuje o możliwości uzyskania odpustu zupełnego.
- 4) Wyznacza zadania i prace apostołskie w parafii, jak np.: odwiedzanie chorych, opieka nad ubogimi i samotnymi, nad zaniebanymi pod względem religijnym lub moralnym, adorację przy Grobie Pańskim i wiele, wiele innych. Bez tego apostołskiego zaangażowania Żywy Różaniec marnieje i usycha.
- 5) Zachęca do gorliwej modlitwy i czynnej miłości bliźniego.
- 6) Jeśli warunki sprzyjają, zachęca do stawiania pytań, wolnych wniosków i chętnie udziela odpowiedzi - wszak Żywy Różaniec jest żywą wspólnotą Kościoła.

Stojąc przed ołtarzem, kapłan błogosławi tajemnice, które wierni odbierają od swoich zelatorów.

Mogą je losować przez dowolny wybór lub według systematycznej kolejności tajemnic. Drugi sposób jest praktyczniejszy i odpowiedniejszy. Należy dopilnować zmiany tajemnic różańcowych dzieci, młodzieży, ojców i matek. Ważna jest praca systematyczna. Niech o tym wie cała wspólnota parafialna; niech miesięczną zmianę tajemnic śledzi z zainteresowaniem i odczuwa pragnienie przystąpienia do Żywego Różańca.

Zmianę tajemnic różańcowych kończymy pieśnią maryjną. Jeśli warunki pozwalają, można odmówić dziesiątek Różańca lub „Pod Twój ą obronę...”.

OBOWIĄZKI W ŻYWYM RÓŻAŃCU

A. Obowiązki członków:

1. Zasadniczym obowiązkiem jest zapisanie imienia w księdze i odmawianie codziennie jednego dziesiątka różańca.
2. Udział w miesięcznej zmianie tajemnic różańcowych.
3. Częste przystępowanie do Sakramentów świętych oraz udział w procesjach maryjnych.
4. Rozszerzanie czci Maryi przykładem życia i działalnością apostołską.
5. Odważne stawanie w obronie wiary i Kościoła na wzór świętego Dominika.
6. Udział w pogrzebie zmarłego członka Żywego Różańca oraz w modlitwach za spokój jego duszy.

B. Obowiązki zelatora:

1. Sprawdza obecność członków Żywego Różańca na nabożeństwie.
2. Dostarcza tajemnicę z intencją modlitewną nieobecnym.
3. Zachęca członków do gorliwej działalności apostołskiej, zwłaszcza wśród chorych i ubogich.
4. Zbiera miesięczne składki i zapewnia okresową Mszę świętą w intencji członków „Róży”.
5. Odwiedza chorych członków i otacza ich miłością.
6. Czuwa, by „Róża” posiadała pełny skład - 20 osób. Jest to jeden z ważniejszych obowiązków zelatora. W razie braku winien w ciągu miesiąca „Różę” uzupełnić.
7. Pilnuje, aby „Róża” wypełniała zlecone sobie zadania apostołskie.
8. Utrzymuje stałą łączność między „Różą” a księdzem dyrektorem.

Uwaga: Wszyscy zelatorzy Żywego Różańca tworzą Radę Żywego Różańca, która spośród siebie wybiera przełożonego i zastępcę.

C. Obowiązki przełożonego Rady:

1. Zwołuje Radę co kwartał i jej przewodniczy.
2. Kieruje pracami Rady.
3. Jest stałym łącznikiem między Radą a księdzem dyrektorem.

D. Obowiązki Dyrektora:

1. Sam codziennie odmawia różaniec i bardzo sobie ceni jego wartość.
2. Zna swoje Stowarzyszenie i rozwija w nim działalność duszpasterską.
3. Przyjmuje do Żywego Różańca i dba o Księżę Różańcową.
4. Co kwartał wygłasza konferencję do wszystkich członków Żywego Różańca, może im wyświetlać filmy różańcowe, misyjne i inne.
5. Prowadzi miesięczną zmianę tajemnic, zapowiada intencję modlitewną oraz odpusty różańcowe.
6. Dbą o procesje różańcowe, zwłaszcza w pierwszą niedzielę października i w Nowy Rok do Najświętszego Imienia Jezus (nowy Różaniec w intencji pokoju).
7. Współpracuje z katechetami w celu przyjmowania do Żywego Różańca dzieci i młodzieży.
8. Współpracuje z Promotorem Prowincjalnym lub Diecezjalnym w dziele krzewienia Różańca świętego.

OBIETNICE RÓŻAŃCOWE

Błogosławiony Alan de Rupe, apostoł różańca świętego, otrzymał od Niepokalanej Matki następujące obietnice:

1. Tym, którzy będą pobożnie odmawiali różaniec, obiecuję szczególną opiekę.
2. Dla tych, którzy będą wytrwale odmawiali różaniec zachowam pewne zupełnie szczególne łaski.
3. Różaniec będzie potężną bronią przeciwko piekłu; zniszczy występki i rozgromi herezję.
4. Różaniec doprowadzi do zwycięstwa cnoty i dobra; w miejsce miłości do świata wprowadzi miłość do Boga i obudzi w sercach ludzi pragnienie szukania nieba.
5. Ci, którzy zawierzą mi przez różaniec, nie zginą.

6. Ci, którzy będą z pobożnością odmawiali mój różaniec, rozważając jego tajemnice, nie zostaną zdruzgotani nieszczęściem ani nie umrą nieprzygotowani.
7. Ci, którzy prawdziwie oddadzą się memu różańcowi, nie umrą bez pocieszenia Kościoła.
8. Ci, którzy będą odmawiali różaniec, znajdą podczas swego życia i w chwili śmierci światło Boże oraz pełnię Bożej łaski i będą mieli udział w zasługach błogosławionych.
9. Szybko wyprowadzę z czyśćca te dusze, które z pobożnością odmawiały różaniec.
10. Prawdziwe dzieci mego różańca będą się radować wielką chwałą w niebie.
11. To, o co prosić będziecie przez mój różaniec, otrzymacie.
12. Ci, którzy będą szerzyć nabożeństwo do mego różańca, otrzymają ode mnie pomoc w swych potrzebach.
13. Otrzymałam od mego Syna zapewnienie, że czciciele mego różańca będą mieli w świętych niebieskich przyjaciół w życiu i w godzinie śmierci.
14. Ci, którzy wiernie odmawiają mój różaniec, są moimi dziećmi - prawdziwie są oni braćmi i siostrami mego Syna, Jezusa Chrystusa.
15. Nabożeństwo do mego różańca jest szczególnym znakiem Bożego upodobania.

ODPUSTY RÓŻAŃCOWE

Nauka o odpustach opiera się na Objawieniu Bożym i należy do porządku nadprzyrodzonego. Zakłada istnienie grzechu, który jest przekroczeniem prawa Bożego, pogardą osobowej miłości Boga, prawdziwą i niepojętą obrazą Boga. Następstwem grzechu jest kara wymierzona przez świętość i sprawiedliwość Boga, którą można „odbyć” tu, na świecie przez cierpienia, dolegliwości i trudy życia, szczególnie przez śmierć, w przyszłym zaś życiu przez ogień, męki i kary oczyszczające. Grzech narusza powszechny porządek ustanowiony przez Boga, przekreśla wiele osobistych wartości grzesznika i wspólnoty ludzkiej, dlatego domaga się naprawy. Obejmuje ona odnowę przyjaźni z Bogiem przez szczere i wewnętrzne nawrócenie, przez ekspiację za zniewagi i przywrócenie wartości osobistych i społecznych dobrowolnym wynagrodzeniem i cierpliwym znoszeniem kar.

Cel, jaki przyświeca Kościołowi przy udzielaniu odpustów, tkwi nie tylko w chęci wspomagania wiernych w usuwaniu kar należnych, lecz jeszcze bardziej w tym, aby ich skłonić do wykonywania uczynków pobożności, pokuty i miłości – zwłaszcza takich, które przyczyniają się do wzrostu wiary i dobra wspólnego.

Odpust jest to darowanie przez Boga kary doczesnej za grzechy, zgładzone już co do winy. Dostępuje go chrześcijanin odpowiednio usposobiony i pod pewnymi określonymi warunkami za pośrednictwem Kościoła, który jako szafarz owoców Odkupienia rozdaje i prawomocnie przydziela zadośćuczynienia ze skarbca zasług Chrystusa i Świętych.

Dla dostąpienia odpustu zupełnego wymaga się wykonania czynu, do którego jest przywiązany odpust i wypełnienia trzech warunków, którymi są: sakramentalna spowiedź, Komunia święta i modlitwa według intencji papieża. Wymaga się ponadto, aby wykluczyć wszelkie przywiązanie do jakiegokolwiek grzechu, nawet powszedniego.

Odpusty przywiązane do modlitwy różańcowej są nader bogate. Warto przypomnieć w oparciu o zasady ogólne, że za pobożne używanie, a nawet noszenie świadome i z wiarą poświęconego różańca świętego, zyskuje się odpust częściowy. Każdy chrześcijanin winien nosić przy sobie różaniec poświęcony jako znak Matki Bożej i jak najczęściej nim się

posługiwać.

Odpusty różańcowe obejmują:

- Bractwo różańcowe Najświętszej Maryi Panny
- Bractwo różańcowe Najświętszego Imienia Jezus
- Stowarzyszenie Żywego Różańca
- Różaniec rodzinny
- Wiernych, którzy modlą się na różańcu w kościele.

Członkowie Żywego Różańca mogą zyskać odpust zupełny pod zwykłymi warunkami, którymi są: spowiedź i Komunia święta, modlitwa według intencji Ojca Świętego, prywatne odnowienie postanowienia wiernego zachowania Statutu (Stowarzyszenia) Żywego Różańca.

Uwaga: ŚWIĘTA PENITANJARNIA, NA MOCY SPECJALNEGO I WYRAŻNEGO INDULTU STOLICY APOSTOLSKIEJ Z DNIA 25 PAŹDZIENIKA 1967 ROKU, UDZIELIŁA CZŁONKOM ŻYWEGO RÓŻAŃCA **ODPUSTU ZUPEŁNEGO** po spełnieniu wymaganych do tego warunków w następujące dni w roku liturgicznym:

- w dniu przyjęcia do Wspólnoty Żywego Różańca
- w święto Ofiarowania Pańskiego (2 II)
- w uroczystość Zwiastowania Pańskiego (25 III)
- w uroczystość Zmartwychwstania Pańskiego
- w uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny (15 VIII)
- we wspomnienie Najświętszej Maryi Panny Różańcowej (7 X)
- w uroczystość Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny (8 XII)
- w uroczystość Narodzenia Pańskiego (25 XII).

Usilnie się zachęca czciciele różańca świętego, aby do tych świąt maryjnych przygotowywali się pamięcią, modlitwą szczerą, nawet nowenną – jak to było zwyczajem przodków, by przystąpili do sakramentów świętych. Stan łaski jest konieczny do uzyskania odpustu. Nikt nie powinien lekceważyć tych dni wielkiej „amnestii” miłosierdzia Bożego, lecz korzystać z łaskowości Pana. Każdy odpust można ofiarować za zmarłych. Wielka potrzeba dusz w czyścicu cierpiących winna mobilizować gorliwość apostołów różańcowych, a pamięć o zmarłych rodzicach i najbliższych winna ich zachęcać do korzystania z każdej okazji zyskania odpustu.

Stowarzyszeni w Różańcowym Bractwie Najświętszego Imienia Jezus mogą uzyskać odpust zupełny pod zwykłymi warunkami w dniu przyjęcia oraz w następujące święta w roku:

- W dniu Nowego Roku (1 I)
- W uroczystość Zwiastowania Pańskiego (25 III)
- W uroczystość Zmartwychwstania Pańskiego
- W dniu wspomnienia św. Józefa Robotnika (1 V)
- W uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny (15 VIII)
- W uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata.
- W uroczystość Narodzenia Pańskiego (25 XII).

(In Anal. OP, 38/1966 - 1967 p. 308).

W dominikańskich kościołach w niedzielę Nowego Roku odprawia się uroczystą procesję eucharystyczno-różańcową do Imienia Jezus, do pięciu ołtarzy ze śpiewem różańca i pięciu Ewangelii.

Wierni należący do Wiecznego Różańca zyskują te same odpusty, co w Bractwie

Różańcowym oraz odpust zupełny w dniu Godziny Różańcowej.

Członkowie Żywego Różańca zyskują identyczne odpusty zupełne, które przyznane są Bractwu Różańcowemu, po spełnieniu zwykłych warunków (por. Anal. OP, 38/25 X 1967 p. 309). Wynika stąd, że są bardziej uprzywilejowani, bo za odmówienie codziennie jednej tajemnicy zyskują te same odpusty, które w Bractwie Różańcowym zyskuje się za odmówienie codziennie dwóch tajemnic. To powinno ich zachęcać do tym większej gorliwości, życia chrześcijańskiego i działalności apostołskiej.

Największe odpusty zyskuje rodzina: jeżeli codziennie odmawia wspólnie jedną część różańca może uzyskać odpust zupełny. Rodzina stanowi „kościół domowy”, w którym mieszka żywy Bóg - Emmanuel. Hojność dobroci Bożej jest jakby bez miary dla rodzin, które codziennie razem gromadzą się i „jednomyślnie trwają na modlitwie z Maryją, Matką Jezusa” (por. Dz I, 14).

Podobny odpust zyskuje społeczność zakonna, gdy codziennie wspólnie odmawia część Różańca świętego.

Każdy wiemy, który w sposób nieprzerwany odmówi części Różańca świętego w kościele lub kaplicy, także może uzyskać odpust zupełny (zob. *Enchiridion Indulgentiarum* z 29 VI 1968 roku).

Należy pamiętać, że czysto werbalne i bezmyślne odmawianie różańca nie wystarcza do uzyskania odpustu. Koniecznie trzeba znać przynajmniej ogólnie tajemnice różańcowe i rozważać je, rozmyślać o nich czy to w czasie powtarzania *Pozdrowienia Anielskiego*, czy też przed lub po odmówieniu danej tajemnicy. Konieczne jest przynajmniej miłosne przyłgnięcie umysłem i wolą do tajemnicy. Bez rozmyślania tajemnic życia, męki i chwały Jezusa i Maryi nie ma modlitwy różańcowej. Rozważanie jest duszą różańca i przy zyskiwaniu odpustów trzeba o tym pamiętać.

7 XII 1971 roku Penitencjaria Apostolska orzekła: „Obecnie wszyscy kapłani mogą poświęcać takie rzeczy przeznaczone do kultu, jak: krucyfiks, krzyż, różaniec, szkaplerz, obrazy i do ich pobożnego używania przywiązywać odpust. Mają przy tym posługiwać się formułą publicznie używaną lub przynajmniej jednym znakiem krzyża, wymawiając słowa: „W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego”.

Różaniec jest modlitwą powszechną, którą wszyscy mogą się posługiwać, ale też powszechną w znaczeniu możliwości korzystania przez wszystkich z licznych i wielkich odpustów doń przywiązanych.